

K Ü P E Ş T E

K A L E M E V E K İ T A B A T U T U N A N L A R A

EL ELE YÜREK YÜREĞE

ADİYAMAN

ADANA

KAHRAMANMARAŞ

MALATYA

GAZİANTEP

HATAY

OSMANİYE

DİYARBAKIR

KİLİS

ELÂZİĞ

ŞANLIURFA

BAŞLARKEN

Kaleme ve kitaba tutunanların dergisi Küpeşte ekibi olarak, yaşadığımız âfet sonrasında kitaba tutunan kolumuz, kaleme tutunan kanadımız kırıldığından elimiz kaleme, kitaba dâhi gitmedi önce. Sustuk, susan binlerce kardeşimiz gibi. Sadece duâya sığınabildik. Ama geride kalan, yaşama tutunmaya çalışanlara da “Buradayız, acı hepimizin, “demek istedik. Sonra döndük yine kaleme, kelâma sarıldık hârlanmış gönüllere bir damla su olur ümidiyle. Küpeşte dergi şubat sayısında aslında “Yalnızlık ve Yaprak” konusunu konuk etmişti, nasip olmadı. Kahramanmaraş, Hatay, Şanlıurfa, Gaziantep, Adıyaman, Malatya, Diyarbakır, Adana, Kilis.

Yalnız değilsiniz!

Küpeşte, tâziye niteliğindeki sayısıyla yayında. Milletimizin başı sağ olsun. Allah, ülkemize bir daha “Sesimizi duyan var mı? “cümlesini kurdurmasın.

Hanife Artar Yalçın

KÜPEŞTE

Kaleme ve Kitaba Tutunanlara

GENEL YAYIN YÖNETMENİ

Hanife Artar Yalçın

YAZI İŞLERİ SORUMLUSU

Reyhan Karakabak Yılmaz

EDİTÖRLER

Demet Aydın

Reyhan Karakabak Yılmaz

Esmâ Beyza Güleç

Hanife Artar Yalçın

YAZARLAR

Esmâ Beyza Güleç

Demet Aydın

Nazife Yalçın Selçuk

Rabia Rûmeysa Bayram

Serpil Özlem Uçar

Mehmet Reşat Aslan

Fatma Zehra Boyalı

Hanife Artar Yalçın

Reyhan Karakabak Yılmaz

GRAFİK VE MİZANPAJ

Fatma Zehra Boyalı

Mehlika Erkovan

Fatma Nur Özdemir

SOSYAL MEDYA

Hanife Artar Yalçın

Fatma Zehra Boyalı

Dergimizde yayımlanan yazıların sorumluluğu yazarlara aittir.

YOLA ÇIKMA VAKTİ

Esmâ Beyza Güleç

Bir vakitler kederli sözlerle yüklü bir ses âh ederek yükselmişti evlerin birinden. İşıltılmeyi umarak; ıslıl ıslıl caddelere, yoksul mahallelere, uykuya dalmış köylere kasabalara uğramıştı. Tam ümidini kaybetmiş yorulmuşken iki dervişe rastlamıştı bu dertli sedâ. Onu duydular, dinlediler, gönüllerine misafir edip yüreklerinin en kadife köşelerinde misklere bulayıp dinlendirdiler. Alışıkta ikisi de. Benzer hüznüleri konuk edip o hazanları baharlara çevirmişlikleri çoktu. İki derviş sesin sahibini bulmadan feryadın dinmeyeceğini biliyordu. Yola düştüler. Onu buldular, dertlerini pamuklara sarıp sarmaladılar, yaraları lâlezara dönüştürdüler.

6 Şubat'ta... Gecenin en koyu vaktinde, o dehşetli sarsıntı başladı. Bir değil binlerce âh eden ses yükseldi semâyâya. İyilikle yoğrulmuş tümkalplerdi bu kez o âhları duyan, acıları sezen. Tıpkı o iki derviş gibi acı feryatların sahibini bulup yaralarını sarmak için yollara düştüler. Yol açtılar, dağ aştılar, yol oldular, seslere ses oldular. O gün bugündür yollardalar; seslere, âhlara derviş misal merhem olmadalar.

KALP AĞRISI

Demet Aydın

Hava bulutlu, yağmur ve kar sanki her şeyden haberdârmiş gibi gökyüzünde ağıt yakmaya başlamış bile. Biz ise her şeyden habersiz küçük hesapların peşinde koşmaya; kırgınlıklarla, kızgınlıklarla yaşamaya devam edip günümüzü tamamlıyorduk. Akşam kim bilir yuvalarda neler yaşıyordu? Mutluluklar, hüznler, kavgalar, küsmeler, doğumlar... Her şeyden bîhaber sabahı olmayan o güne doğru derin bir uykuya daldık. Ve o saat geldiğinde dünya durdu. Evet, sallandıkça, yıkıldıkça kıyameti yaşadıkça; hayatlar, saatler durdu. Canlar, yaşananlar, emekler, duygular bir bir veda etti.

Kalbin ağrması nedir bilir misin? Avucunun içine alıp tırnaklarını batırıcasına kendini hissettiren o acıyı anlatmaya hiçbir kelime karşılık gelmez. Yürek yangınını söndürmeye hiçbir söz çare olmaz. Ağlamaktan gözlerinin yanmasının ne olduğunu bilir misin? Artık ağlayacak dermanın kalmadığında derin bir sükûnet kaplar bedenini. Kime yanacaksın kime!? Ana, baba, kardeş, evlat, komşu, akraba, hangi birine?!

Ve en acısı enkazın altında bir umut dûalarla yavrusunu, eşini, anasını, babasını bekleyenlere şahit olmak. Ya Rab, ne zor ne ağır imtihan! Çaresizliği en dibine kadar hissedip hiçbir şey yapamamanın verdiği ızdırâbı hangi kelimeyle anlatabilirim? Elinde bisküvisiyle yavrusunu bekleyen baba, üç çocuğunu enkazdan çıkararak babanın eşinden özür dilemesi, sekiz yaşındaki Elif'in tüm ailesini kaybedip hayatta bir başına kalması, beli bükülmüş yaşlı ninenin "Bana su verin namaz kılamıyorum" deyişi, çocuğuna reçel alamayan annenin feryadı, çocuğunu doya doya öpememekten dert yanan analar... Hangi birine yanayım? Bu yürek yangınına nasıl merhem olalım? Duamız, îmanımız olmasa dayanılamayacak kadar ağır olan bu duyguyu nasıl atlatalım?

Bir ses duymanın verdiği heyecan, mutluluk, gözyaşı dünyadaki neyle ölçülebilir? Vefat eden kızının yanı başından bir ân olsun ayrılmayan babayı unutacak mısın? Ağlayan kedilere bakıp Allah'ın sonsuz rahmeti, gücü, merhameti karşısında âcizliğini hâlâ anlamayacak mısın? Küçücük bebelerin Allah'ın yardımıyla onca saat aç ve susuz kalıp sağ çıkmalarına "Allahû Ekber" demeyecek misin?

O kadar çok derin acılar yaşandı ki acıdan şoke olup donmanın ne olduğunu hangi kelime anlatır? Bir yel gibi olan ömrümüzde kim bilir küskün kırgın ayrılan ne çok can vardır?

Bir şehrin ölmesi nedir bilir misin? Sessizleşmesi, karanlığa bürünmesi, çocuk seslerinin yerini feryatların alması nasıl bir histir bilir misin? Elindeki tespihle Hakk'a yürüyenler, seccade başında gidenler... Yıllarca emeklerle, çalışılıp uğruna kim bilir nelerin feda edildiği evler, arabalar, eşyalar birkaç dakikada yok oluvermesiyle asıl hakikat kendini bir kez daha göstermedi mi?

Ve merhameti sonsuz Allah'ım Őu güzel yüreklerin, montun cebine Őeker, para koyan çocukların, kumbarasını hediye eden yavruların, bükülmüş beliyile yorgan taŐıyan ninenin, gözü tok evlatların, askerın omzunda uyuyakalan minik kızımızın hürmetine yaralarımıza merhem ol! Belki de dünya dönüyorsa bu temiz, masum kalplerin hürmetine dönüyordur.

Ve yarım kalan ne çok Şey var değil mi? YaŐanmamıŐ hayatlar, bitmek bilmeyen hırsılar, fkelerle geçen zamanlar, evlilik arifesinde olanlar...Yanan kalbimiz hiç sönmeyecek, ateŐ bu sefer düştüğü yeri değil insan olan herkesi yaktı, kavurdu. Ne insan doydu ne toprak, herkes ötelere kendine kattıklarıyla gç etti. Kalan mrmz yaŐananlardan ibret alarak devam ettirmek duâsıyla...

AH!

Nazife Yalçın Selçuk

Ciğerime bir ah saplandı
Öyle ki
Acısı geçse de izi bâkî

Dondum
Çözülsem de buz tutmuş bakışlarım bâkî

Saatim durdu

Takvimleri yok sayabiliriz
Bir tarih var akıllarda
Bâkî...

GENELDEN ÖZELE İNSAN

Rabia Rûmeysa Bayram

Susmak hiç bu kadar çok şey anlatmamıştı içimde. Tüm yas cümlelerini kurmaktan âciz kalışım Takdîr-i İlahîye olan inancımdandır. Bu kadar cümlenin içimde birikmesi ise işini doğru ve dürüst yapamayanlardandır. Enkazın altında bedenleri kalan kardeşlerim var, onlar gittikleri yerde çok mutlu olacaklar.

Belki çok şey söylenilebilir ama ben susmanın ne denli kıymetli olduğunu ve yaşadığım bu acıyı zamanla hafifletecek en güzel çâre olduğunu düşünmekteyim. Eller semâya kalksın. Bizim de imtihanımız kardeşlik bilincimizi güçlendirmek belki de. İçimde onlarcası varken diyeceğim tek kelâm ise; “İnnâ lillâhi ve innâ ileyhi râciûn”*

*“Doğrusu biz Allah’a aidiz ve kuşkusuz O’na döneceğiz” Bakara Sûresi 156. ayet

ARTIK YAŞAMAK

Serpil Özlem Uçar

Şimdi artık yaşamak; hep birlikte bir termim etme çabasıdır.
Binaların duvarlarını,
Kardeşlerimizin gönüllerini
Göğüslerimizin içlerini
Ve köhnemiş ruhlarımızı...

MASAL KADAR GERÇEK

Mehmet Reşat Aslan

Bir varmış

Biri varmış

Bire varmış

YEDİ KİTADA SEMÂ

Fatma Zehra Boyalı

Kelimelere sığınamayan mültecidir hislerim.
Nereye gitse olduramayan...
Ömürlük tavaf edecek yedi kıtayı.
Belki ezan yerine sûr üfürülmüş kulağına
Sesi sözü yerle bir olmuş
Ninniler yerine ağıtlarla bezenmiş gecelerim
Böylece büyümüşüm ya da küçülmüş...
Allahım sen bedenden, dizden, omuzdan münezzehsin.
Ya ben başımı nereye koyayım?
Gökle yer arasında semâ etsem,
her fırtınayı avuçlarımda,
her sarsıntıyı eteklerimde toplasam...
Dedim ya kelimelere sığınamayanım
acı göğsüme sığınsa da ilişmese çocuklara...

EL ELE

Hanife Artar Yalçın

Günlerdir beklenen kar nihayet evlerin çatılarını, kedi-köpek kulübelerinin üstlerini, irili ufaklı dağların tepelerini beyaza bürümüştü. Sabaha, kardan adam yapacak kadar birikecek gibi gözüküyordu. Dev, kocaman evinin penceresinde sevinçle gülümsedi. Şehirdeki çocuklarla karda oynamanın hayali bile çok güzeldi. Hemen güneş doğsun istedi. Yatağına uzandı, camdan yansıyan Ay ışığına iyi geceler dileyip uykuya daldı.

Gün ağardığında kahvaltısını bile yapmadan yola koyuldu Dev. O upuzun boyu ve kocaman gövdesiyle şehirdeki bir evde yaşayamayacağı için biraz uzaktı evi insanlara. Yol boyunca evlerin üzerinde sis ve tozla karışık karlar gördü. Gözlerini ovuşturdu, rüyada mıydı acaba hâlâ? Binaların hepsi neden yere yakındı bu kadar. Bazısı da hiç gözüküyordu. Cıvıltılarıyla şenlendirdikleri sokaklar neden kapanmıştı? Alacakaranlık ve soğuktan her bir köşe. Neler olduğunu anlamaya çalışırken aklına arkadaşlarına seslenmek geldi : "Sesimi duyan var mı?"

Nefes almadan bekledi sonra. Önce Ahmetlerin evinden cılız bir ses işitti. Karları temizledi, tozu toprağı kenara attı. Uzatılan eli sıkıca tutup dışarı çıkardı. Dev'in gözlerindeki sevgi kıvılcımları Ahmet'in üşüyen bedenini, buz kesmiş ayaklarını ısıtıverdi. Sırasıyla şehirdeki bütün binaların içindeki seslere koştu. Güneş ışıkları karların üzerine düşerken Dev ve arkadaşları her zamanki gibi parkta el ele tutuşup oyuna başladılar. Onlar saklambaç oynarken uzak beldelerden gelen büyükler yeni evler yaptılar. Onlar tekerleme söylerken uzaktan gelen anneler yemekler pişirdiler. Onlar salıncağa binerken uzaktan gelen öğretmenler yeni okullar kurdular. Akşam olduğunda Dev ve arkadaşları ertesi gün görüşmek üzere anlaşıp, geç olmadan evlerine döndüler.

Yaşadığımız afetin ilk gününün sonunda zihnimde bu masal belirdi bir anda. Ben de bir dev olsaydım, dedim. Enkazın altındaki bütün canlarımızı tek tek çıkarıp sevdikleriyle buluştursaydım. El ele tutuşup çocuklarla oynasaydım. Ağlayan annelere sarılıp, babaların gözyaşlarını silseydim... Ah, ben bir dev olsaydım!

ÖTESİ

Reyhan Karakabak Yılmaz

Metrodayım.

Bir genç gitarını çıkarıp şarkı söylemeye başlıyor. Sesi güzel, melodi de.

Ne söylüyor?

Şarkıyı biliyor muyum?

Bilmiyorum ama güzel söylüyor.

Bilmiyorum ama beni 6 Şubat'a götürüyor.

Öylesine hüznü, öylesine kederli.

Öylesine umutlu, öylesine ferahlatıcı..

Ve....

Ötesi...

Zihnim bulanıyor.

Elimdeki kitabın üzerine düşüyor gözlerim.

Gözlerimden akan görünmeyen yaşlarım.

Çılgılık çılgılığa kopardığım, duyulmayan feryatlarım.

Ve....

Ötesi...

Peki ne yazıyor kitabın başlığında?

DÖRT ANLAŞMA

...ÖTESİ

Panolar çıkıyor karşıma.

“Geçmiş olsun Türkiyem”

“Yaralarımızı birlikte saracağız. “

“El ele atlatacağız. “

Ve..

Ötesi..

İçim yanıyor.

Her bir afişte 6 Şubat yazıyor hâlâ.

Her bir panoda, her bir kavşakta, her bir metroda,

Her bir dağda, taşta,

Katları sayılamayan gökdelenlerde, tek katlı evlerde, odalarda, pencerelerde, perdelerde

Bağlarda, bahçelerde, ağaçlarda, çiçeklerde

Ve...

Ötesi..

İnsan bu kadar âciz olduğunu başka nasıl anlar ki?

Kaldıramadığı betonlarda, erişemediği canlarda,

Tutamadığı avuçlarda, saramadığı yaralarda.

Ve...

Ötesi...

Yıkıldık, enkaz altında kaldık; nefessiz, susuz kaldık

Düğüm oldu kelimeler, alıp verdiğimiz soluklar. Nasıl anlatılabilirsin?

Anlatılamıyor

Ve...

Ötesi...

İnsan nasıl yaşar ki kendi hayatında?

Ettiği dâualarda, kalbine sığdıramadığı âcizlik çığlıklarında, pamuklara sarıp sakladığı ızdıraplarda.

Düştüğü yardım yollarında, kucaklamalarında, uykusuz dakikalarında.

Ve...

Ötesi...

Sen ki yıkılmış, târumar değilsin Ey aziz toprağım!

Kutluları ebedî, güzel diyârlara uğurlamış, kalanlara annelik yapan

Bağrı şefkat dolu bir kucaksın.

Ve...

Ötesi...